

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 września 2016 r.,

sprawy **M. P.**

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 21 lipca 2015 r., sygn. akt II K (...)

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 21 lipca 2015 r. M. P. został uznany za winnego czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, każda w wymiarze 20 zł. Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając orzeczeniu: „1. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, w postaci naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu

wyłącznie w oparciu o dowód z pomówienia współoskarżonego, że M. P. kilkukrotnie odbierał od M. G. amfetaminę, pomimo że pomówienie to nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a ponadto brak mu spójności oraz szczegółowości. W konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż M. P. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej,

2. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, w postaci naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu przez Sąd I instancji wszechstronnego rozważenia sprawy poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań: M. B. (ps. O.) oraz R. Ł. (ps. Ł.), podczas gdy osoby te były wskazywane w zeznaniach M. G. jako osoby mogące posiadać wiadomości istotne dla rozstrzygnięcia, a ponadto ich zeznania mogą mieć znaczenie dla oceny wiarygodności w/w zeznań,

3. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, w postaci naruszenia art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o przesłuchanie świadka M. K. , przy braku podstaw do oddalenia wniosku, a ponadto brak wykazania jakichkolwiek podstaw do oddalenia wniosku dowodowego na tej podstawie, podczas gdy świadek ten może posiadać wiadomości istotne dla rozstrzygnięcia, jego zeznania mogą mieć znaczenie dla oceny wiarygodności zeznań M. G.,

4. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie wadliwego uzasadnienia i nieomówienie w uzasadnieniu dowodów z zeznań świadków M. P., J. W., D. K. i A. S., a tym samym brak wskazania, czy zeznaniom tym sąd dał wiarę, czy też nie, co powoduje, że wydany wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej.”

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 marca 2016 r. zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Od powyższego, prawomocnego wyroku kasację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając temu rozstrzygnięciu:

„- rażące naruszenie prawa, wyrażonego w treści przepisów art.433 § 2 k.p.k. i art.457 § 3 k.p.k., a polegające na zaniechaniu odniesienia się przez sąd

odwoławczy do sformułowanego przez obrońcę w apelacji zarzutu nieuzasadnienia przez sąd orzekający postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka M. K.,

- rażące naruszenia prawa określonego w art.433 § 2 k.p.k. w zw. z art.170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art.6 k.p.k. m.in. przez zaakceptowanie przez sąd odwoławczy błędnego orzeczenia sądu I instancji o oddaleniu wniosku dowodowego oskarżonego o przesłuchanie świadka M. K. ,

- rażące naruszenia prawa. tj. przepisów art.433 § 2 k.p.k. w zw. z art.167 k.p.k. w zw. z art.6 k.p.k., polegającego na nienależytym rozważeniu przez sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego wskazującego na zaniechanie przez sąd I instancji przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków M. B. (ps. O.) i R. Ł. (ps. Ł.) m.in. z powodu dowolnego ustalenia daty spotkania, w którym mieli oni uczestniczyć na H. w P. (marzec 2003r.).”

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego oraz Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na tę kasację Prokurator Prokuratury Regionalnej w [...]. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Skarga ta dotyczy zasadniczo dwóch zagadnień – rzekomego błędnego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny zarzutu oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka M. K. oraz błędnej oceny zaniechania przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków M. B. (ps. O.) i R. Ł. (ps. Ł.).

Analizując kontestowane stanowisko Sądu odwoławczego co do oceny trafności oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie M. K. (a właściwie podstawy prawnej tej decyzji), należało stwierdzić, że Sąd odwoławczy wypowiedział się wyczerpująco na s. 10-11 uzasadnienia. Podkreślić wypada, że Sąd ten zauważył i po części skrytykował zastosowanie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. do oddalenia tego wniosku. Przeprowadził przy tym rozbudowany wywód na temat, z jednej strony – poprawnej z formalnego punktu widzenia, podstawy oddalenia

wniosku (art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k.), z drugiej – merytorycznej słuszności tej decyzji procesowej. Sąd Najwyższy, nie dostrzegając potrzeby rozbudowywania, ani tym bardziej powtarzania tej argumentacji, nie znalazł najmniejszych podstaw do jej podważenia, zwłaszcza przez pryzmat wyводу skargi kasacyjnej, w której skarżący niejako przeszedł do porządku nad rozważaniami Sądu odwoławczego.

Podobnie należało potraktować zarzut dotyczący oceny zaniechania przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków M. B. i R. Ł. Jak w przypadku świadka M. K., i tu Sąd Apelacyjny obszernie wypowiedział się na temat swojej oceny poprawności postępowania Sądu I instancji. Uczynił to na s. 12 uzasadnienia, gdzie wbrew sugestiom skarżącego, poprawnie opisał czasokresy poszczególnych spotkań w kontekście rozpoczęcia działalności przestępczej przez M. P.. Uzasadnienie zarzutu skarżącego wynika z błędnego zapewne odczytania tez uzasadnienia wyroku.

Na końcu należy w charakterze uwagi ogólnej zaznaczyć, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti*, ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r. V KK 125/12). W uzasadnieniu zarzutów skarżący w żadnej mierze wykazał też, na czym polegać miałyby wpływ ewentualnych uchybień procesowych Sądu II instancji na treść finalnego orzeczenia. W przeciwieństwie do apelacji, w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, jakim jest kasacja, takie zważenia są niezbędne. Warunek istotności wpływu uchybienia na treść wyroku stanowi wszak jeden z elementów skuteczności kasacji.

Z tych zatem względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.